

NEUVĀ•Ā½LIVĀ• NEVĀŠRNĀ•CI A TI OSTATNĀ•

ĀĀEtrtek, 03 ĀĀervenec 2008

V poslední dobĀ se toho najednou nahrnulo... Já vím, Ā™íkám si: na Kudlanku píšou hlavnĀ ty nešĀstné, co si právĀ nevĀdí rady; ne ty, které to všechno s pĀ™ehledem zvládají. Ale stejnĀ: kdyĀ¾ Ātu výpovĀdi o zniĀeny snech, o tom, jak se nĀkterým Āivotní jistoty najednou rozsypávají mezi prsty, je mi z toho smutno. Slíbila jsem, Ā¾e napíšu nĀco k onĀm "nevĀrníkĀm":

Je nesmírnĀ lehké se na to dívat nezĀstnĀnýma oĀima. Je pak jednoduché Ā™íct: jdi od toho, to pĀ™eci nemáš zapotĀ™ebí! JenĀ¾e ten slavný Stockholmský syndrom je uĀ¾ zarytý pod kĀ¾í... Jak Ā¾ít bez toho svého chlapa? To je, oĀ kdyĀ¾ pisatelky vypovĀdí všechny hrĀzy, které je trápí - aĀ mají gaunera non plus ultra, nebo "jenom" dĀvkaĀ™e, kaĀ¾dá z nich by udĀlala cokoliv, jen kdyby ji mĀl rád, byl na ni hodný a miloval jen ji ... JenĀ¾e ne "hodný slušný úĀetní", který bude chodit z práce rovnou domĀ, pomáhat se vším, který bude mít rád jen ji i jejich dĀti... který se bude starat, aby doma nebyly nakĀ™ivo poliĀky, aby všechny kliĀky fungovaly, Ā¾ádná dvíĀ™ka nebyla na upadnutí. Ā¾árovky všude svítily... ne - takový není tou modlou, po které Āeny touĀí. Ony chtĀjí toho svého KZO (kriminálnĀ zĀvadová osoba), toho Āáblíka, který je uhranul, toho, co po nĀm jedou všechny Ā¾enské, právĀ toho šoumena, který je všude vyhlšený... - ale který nikdy nebude "Panem spoĀ™ádaným". A tak se - podle vzoru babiĀek - všechno to pozdĀjší trápení dlouhá léta schovává pod zástĀru, "neniĀí se rodina dĀtem", protoĀ¾e dĀti mají tatínka rády... a mezitím bĀĀ¾i nenahraditelná léta... Myslím, Ā¾e není nikdo, kdo si nic podobného ani trochu nezaĀíl. Je totiĀ¾ nesmírnĀ tĀĀ¾ké si sám sobĀ pĀ™iznat prohru, odhodlat se k totální zmĀnĀ. Stále doufám v slibĀm (nĀkdy ani ty nejsou - je jen naše odevzdanost osudu). Od kolika z vás jsem uĀ¾ slyšela: "Já jsem si Āivot zkazila, s tím uĀ¾ se nic udĀlat nedá, musím to vydržĀet kvĀli dĀtem... Nemám stejnĀ kam jít, nic neumím, kde by na to vzala..." atd. atd. Však to tu Ātete, Ā¾e? Nemyslím, Ā¾e by to byly jen plané výmluvy, vĀ™ím, Ā¾e mnohé z tĀ píšou, jsou v té tupé rezignaci aĀ¾ po uší. Ne, nĀkteré jsou opravdu aĀ¾ na dnĀ. Jako zĀ™ný pĀ™íklad toho tak musí být, jsou jim pĀ™eci Āivoty jejich maminek, babiĀek. TakĀ¾e to asi opravdu jinak nejde? Vzpomínáte si na pĀ™ se tu ocitl asi pĀ™ed mĀsícem, kdy se jedné ĀenĀ stala pĀknĀ ohavná "nepĀ™ijemnost" (dcera s jejím partnerem)? Obdivuji, jak pĀ™i všem tom zoufání si dokázala situaci zvládnout. A to jen díky dodrĀování nĀkolika zásad: dĀslednost a sebeovládání. Jen si vzpomeĀte, nĀkteré moje drahé KudláneĀky, kolikrát vám mnohým Ā™íkám: "vydržĀ to, nehysterĀi, ovládni se!" (a pak jen slyším: "KdyĀ¾ to nejde...") Ano, ale pak se to vymstí... ĀĀlovĀk, kdyĀ o nĀco jde, se pĀ™eci musí ovládat... také se nevyĀĀáte uprostĀ™ed ulice, kdyĀ¾ se vám chce, také neĀ™eknete šěfovi do obliĀeje: "ty hnusnej debile!" - i kdyĀ¾ si to pak doma tisíckrát opakujete. Tak proč se nedokáĀete ovládnout, kdyĀ¾ vám jde o souĀasnost i budoucnost? ProĀ se v partnerských vztazích chováte jak malé uvztekané dĀti? Praštit sebou na zádiĀka, kopat noĀiĀkama, mrskat ruĀiĀkama, hubu dokoĀ™án a Ā™vát: "Já ho chciiii!" CoĀ¾pak se tím dá nĀco dokázat? Pokusíte se také nĀkdy vĀ¾ít do duše toho druhého? KdyĀ¾ pĀ™ichází domĀ pĀ™esnĀ ví, co ho Āeká: ubreĀená nataĀená pusa, výĀitek plné oĀi, smutnice jak vyšitá... Pak není divu, Ā¾e se ješĀ pĀ™ed dveĀ™mi otoĀí a radĀji jde jinam. No, abych všem neubliĀovala, mnohdy dotyĀný ani domĀt jde rovnou za tou druhou (tĀ™etí atd.), která mu dává slastný pocit úspĀšného lovce... DomĀ? Tam aĀ¾ pak, protoĀ¾e doma je všedno... tam uĀ¾ to zná. Ale to jsem zase na zĀĀtku - kdyĀ¾ si dotyĀná vybrala za Āivotního partnera lovce, nemĀĀ¾e Āekat, Ā¾e si od oltĀ™e odvede hodného úĀetního... Proto jsem vás vyzvala k vypsání vašich pĀ™íbhĀ. Jsou smutné, ale souĀasnĀ dodávají odvahu, nabízejí víru v moĀnost podstatnĀ lepšíh osudu. Nejen svého, ale i dĀti. Sama jsem vyrĀstala v rodinĀ, kde vlastnĀ Ā¾ádná láska nebyla. Naší se nehádali, ale také jsem nikdy nevidĀla, Ā¾e by spolu laškovali, Ā¾e by si dali pusu. Dodnes si pĀ™esnĀ pamatuju, jak jsem to vidĀla pak u jedné kamarádky, kdyĀ¾ jsem byla u nich doma. Táta s mámou spolu "blbli", smáli se... bylo to nĀco tak odlišného od toho "spolubydlení", co jsem znala z domova... A teĀ vidím, Ā¾e to je stejné i u tolika jiných. Myslíte, Ā¾e dá dĀtem nĀco do Āivota? VĀ¾dyĀ¾ právĀ doma se formuje jejich budoucí Āivot... KdyĀ¾ uĀ¾ chce nĀco nemĀl by s sebou táhnout i dĀti - nemĀly by zaĀívát nĀco podobného. Jeden známý Āeský psycholog Ā™ekl: "PodstatnĀ dĀtem uškodí hádka rodiĀĀ, která se ukonĀí a pak je zase všechno fajn a rodiĀe se mají rádi. NeĀ¾ tichá domácnost dvou studených ĀumákĀ." :-))) Jsem ráda, Ā¾e si tu navzájem dodáváte rady a podpory. Neznáme se sice, ale je tu prima pohoda :-))) Je to fajn, Ā¾ejo? d@niela